

עליה לתרופה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלינו נפלה חובת היום לשמוח בקריעת ים סוף!

על הפרשה

אל תאמר בלבולים, תגיד בירורים

אבותינו הלכו מ"ב מסעות במדבר, אנחנו עושים לפעמים ארבעים ושניים קילומטרים של טלטולי נפש מתוך הכורסא.

מובהקת להיותנו כאן על פני האדמה היא - לברר ולהתברר. זהו כלל גדול מאוד בעבודת הבורא: שום דבר שנמצא כאן בעולם, אינו מבורר, כולם זקוקים לביור. איך מבררים? השאלה כמעט מיותרת, חשוב יותר לשאול איך לא מפריעים לזה לקרות. נסביר: העולם מתברר כל העת, וגם אתה. הבט סביבך, העולם מלא בהתרחשויות, חייך מוקפים אינספור אירועים והתהויות, אתה מאמין שהכל מתנהל בהשגחה פרטית. מי שהיית אמש אינו מי שהינך היום. אדם מתברר תמיד, כל עוד הוא מאמין בקיומו של תהליך בירור.

בירור האמונה, מלמד רבינו, נעשה על ידי הליכה. איך מנפים קמח? מטילים אותו בנפה ומרקידים, כל עוד הידיים מרקדות, הגרגירים יתבררו מאליהם. אף אנו נתונים בכברה, מרקידים אותנו, מטלטלים ממקום למקום, מ"ב מסעות חולפים עוברים תחת רגלינו והטלטול עצמו יוצר בירור, האמונה מתבהרת והדמיון נושר פיסות-פיסות. העיקר, אל תחדל מלקוד.

מסע במדבר

אבותינו הלכו ארבעים שנה במדבר, אנחנו עושים מ"ב מסעות בתוך הבית. פעמים שאדם עושה ביום אחד ועל כורסא אחת, כמה עשרות קילומטרים של תהיות וטלטולי נפש. אם אתה מאמין שאין זה מסע לחינם, הבלבולים עצמם הם-הם הבירורים.

אדם מבולבל, אפשר לשער, מתקשה להבין מה הוא עושה והיכן הוא נמצא, וגם עובדה זו, שאינך יודע מה ולמה ולשם מה, איננה גורעת ממך להיות חלק מתהליך הבירור. וכפי שכותב רבי נתן: "כי בכל מקום שבאים לשם בעת שעוסקים בהדרך של ארץ ישראל, ושם בכל מקום ומקום יש בלבולים של בלבול המדמה... מאחר שפנימיות תכלית כוונתו שהולך בכל אלו המקומות הכל היא בשביל לבוא לארץ ישראל על ידי זה הוא מברר בכל מקום ומקום ניצוצי האמונה... ועל כן בכל פסיעה ופסיעה שהולך בשביל הנסיעה לארץ ישראל או לשאר דבר שבקדושה ובפרט להתקרב לצדיק אמת, אזי בכל פסיעה ופסיעה הוא מברר המדמה בכל מקום שדורך שם, מאחר שכוונתו בשביל ארץ ישראל שמשם עיקר בירור המדמה. ועל כן על פי רוב צריך לסבב הדרך הרבה, הכל כפי מה שצריך לברר המדמה כפי שורש נשמתו וכפי מעשיו שעשה בגלגול זה ובגלגולים אחרים".

כיוון שמגמת פניך היא ארץ ישראל, קדושה, התקרבות, ממילא כל פסיעה ופסיעה שאתה עושה בדרך לשם, גם אם הפסיעה הזו כשלעצמה טועה אולי, ולמראית עין אף מרחיקה אותך מהיעד, למען האמת עצם העובדה שהינך פוסע ועושה עוד צעד, זוהי דרכך שלך לארץ ישראל.

(ע"פ ליקו"ה א"ח ברכת הריח והודאה ד')

מצב בלתי נסבל הוא מצב בלתי נהיר. אנו מחפשים בדרך כלל פירוש והסבר מניח דעת למצבים אליהם נקלענו - מה מעשיי כאן והאם למישהו, בשמים או בארץ, תצמח איזו תועלת מהיותי פה. מצב שאינו עונה על הדרישות הללו נקרא מן הסתם - בלבול. והיכן המקום היותר מועד לבלבולים? טלטולי דרך. בביתו ובמקומו אדם יודע פחות או יותר היכן הוא ומה מעשיו, הדרכים, על כל מה שכרוך בהן, מביאות מהר יותר לידי בלבול ומבוכה. על אחת כמה וכמה כשתועים בדרך.

פרשת השבוע מכניסה אותנו למצב שכזה, ולפרק זמן ארוך מאוד. זה עתה יצאנו ממצרים והגלות לכאורה מאחורינו, אך אבוי ואויה, מי יודע אם לא נפלנו מן הפח אל הפחת. "נבוכים הם בארץ, סגר עליהם המדבר" - בעדשה של פרעה אנו נצפים מבולבלים עד מאוד, סבים על עקבותינו וחגים במעגל סגור מבלי יעד.

המדבר עתיד לשמש לנו אכסניה בארבעים שנה הבאות, עבור דור שלם יהי זה גם בית קברות, עוד נשגה פה ונטעה בכל מיני טעויות, וכל זה אמור היה מלכתחילה להיות ישראל. המסע במדבר, כשעוקבים אחריו בחוסר הבנה, עשוי להיראות כזבזב זמן משווע; כבר יצאת ממצרים, ובמקום להתנחל בארץ ישראל הקדושה הינך מכלה ארבעים שנה - תוחלת חיים שלימה, במדבר. גוואלד, לא?

הולכים ומתבררים

אנו יודעים שארבעים שנות המדבר באו כעונש על חטא המרגלים, אבל לעונש יש הרי מטרה, עונש הוא הזדמנות חוזרת ודרך חדשה לתקן את שהתקלקל. ארץ ישראל כידוע היא אחד מהדברים שהשגתם כרוכה בייסורים. זו הסיבה, כותב רבי נתן, שההגעה לארץ ישראל כרוכה בטלטולים רבים והתעכבויות שונות ומשונות, הייסורים הללו סוללים את הדרך לארץ ישראל. כאן מקומו של לימוד יסודי ביותר, במילים ספורות הוא מסתכם כך: תדע שהדרך ארוכה, וכך בדיוק היא אמורה להיות.

אבל זה רק חציו הראשון של הלימוד, החצי השני מלמד שהאריכות היא לא רק כורח המציאות ופועל יוצא של תוואי שטח ותנאי דרך, האריכות היא-היא הדרך לארץ ישראל, לקדושה, לתכלית.

כדי לבוא לארץ ישראל, כותב רבי נתן - וכוונתו גם לכל דבר טוב שאנו מעוניינים להשיג, מוכרחים לברר את המדמה. הסיבה הכי

יוס"ו, ערב שש"פ, תקצ"ב
ובקשתי ממך בני חביבי, שתשמח אשר זכינו שהשם יתברך עשה לנו נסים כאלה, שהוציאנו ממצרים וקרע לנו את הים הכל בשבילנו, כדי שגם אנחנו בדור הזה, שהוא: אני ואמתי וכל האנשים שבטולטלינו ופה ברסלב ושכל בני ישראל במושבותיהם, שכלנו אלה אנחנו פה היום חיים, כלנו הם בני הדור הזה, ועלינו נפל חובת היום הזה לשמח בשמחת קריעת ים סוף, אשר אז נתגלה אלהותו ואזנתו וממשלתו של האין סוף בעל הריצון יתברך בהתגלות נפלא ונורא אשר לא היה כמוהו עד אשר יאתה שפחה על הים וכו' ועוללים ויונקים אמו זה אלי ואנוהו.

שמח בני בשמחה זאת, אשר זכית להאמין בזה על כל פנים, ולהיות בכלל ישראל עם הנבחר אשר בשבילנו עשה את כל הנסים האלה, ובאם לא היה מסתכל על הטוב שבנו לא היה עושה לנו נסים כאלה.

כלל הדבר חזק ואמץ להיות אף שמח תמיד בכל יום, כמו שכתוב (תהלים קמ"ט) ישמח ישראל בעושיו, וכתוב (שם יד) יגל יעקב ישמח ישראל, כי תהלה לאל יש לנו במה לשמח בפשיטות אשר בחר בנו מכל עם ורוממנו מכל לשון וכו', ובפרט שזכינו בדור הזה שאין אנו מתנגדים על בעל השמחה האמתית שהוא מקור השמחה מקור הקדשה מקור האמונה מקור החיים האמתיים והנצחיים מקור החכמה, אשרינו שזכינו לזה.

עלינו לשבח לאדון הכל על כל הטוב הנפלא אשר הפליא לעשות עמנו, אשר לא יאמו כי יספר שאנחנו בשפלות כזה נוזה לשמע ולהבין דברים נוראים כאלה וכו' וכו', ובנו נתקיים המקרא "שבשפלונו זכר לנו כי לעולם חסדו", על כן אנו מחייבים לשמח ולקרד בכל יום ויום.

שמח בני ואל תתעצב, ושפח נפשך בכל נקדה ונקדה טובה, וביותר במלי דשטותא כידוע לך, ויתר אי אפשר להאריך, ומנחתנו בק' שתקים דבני אלה.

נתן מברסלב

שיעורים קבועים

יום	תאריך החדש	ליקו"ה מוהר"ן ח"א	ליקו"ה חכמת ח"א	ליקו"ה תפילות ח"א	הדף היומי גיטין
שבת	יג	פז.	רב	רסא רסב	מא
א	יד	פז.	רג	רסא רסד	מב
ב	טו	פז.	רד	רסא רסו	מג
ג	טז	פח.	רה	רסא רסח	מד
ד	יז	פח.	רו	רסא רע	מה
ה	יח	פט.	רז	רעא רעב	מו
ו	יט	פט.	רח	רעא רעד	מז

פרק כ"ה

וכן במרים כשנצטרעה כתיב, ויצעק משה אל ה' אל נא רפא נא לה.

לבקש מהש"ת שהוא יעזור את הרחמים הגדולים
[א] בשעה שמרים הצטרעה, התחנן משה אל ה', ככתוב 'ויצעק משה אל ה' - א-ל נא רפא נא לה'. ויש להבין למה כפל בתפילתו את הלשון 'נא - נא'?

ובדברי רביז"ל (ליקו"מ סימן ק"ה) מתבאר, משל לאדם שהיה צריך לישועה, והיו שם בעיר שני עשירים, אחד עשיר קטן והשני עשיר גדול. והוא הייתה לו גישה לעשיר הקטן, אך לא לעשיר הגדול. אבל, העשיר הקטן לא היה מספיק עשיר כדי שיוכל להושיע אותו, אבל מחמת שבכל אופן הוא עשיר, הייתה לו גישה לעשיר הגדול. ולכן עצתו הוא, שילך לעשיר הקטן ויבקש ממנו רחמים, ויאמר לו: אמנם אינך יכול לעזור לי, אבל אתה יכול לילך לעשיר הגדול לבקש ממנו למלאות צרכי, והוא כן יכול לעזור לי. כמו כן ממש כביכול, יש רחמים פשוטים, ויש רחמים גדולים, ולנו אין היכולת תמיד להתפלל ולעזור הרחמים הגדולים, אבל יכולים אנו להתחנן לרחמים הפשוטים שהוא יעזור הרחמים הגדולים.

ועל פי זה מפרש רביז"ל, שמשה רבינו התפלל לפני הש"ת שהוא בעצמו כביכול יבקש מעצמו לעזור את הרחמים הגדולים, וזה הפירוש 'א-ל נא' שביקש מהש"ת שהוא יבקש מעצמו כביכול 'רפא נא'.

[ב] ולמעשה מובן מזה, שכידוע כפי מידת התדבקות האדם במידת רחמי של הש"ת, כך זוכה באמת לעוררו, וכך זוכה לפעול ישועתו. אמנם בשעת דין קשה לזכור את הרחמים ולהדבק בו, ועיקר המתקת הדין הוא שאדם יתעקש לדבק עצמו ברחמים, וכפי הביטחון ברחמים כך ימתיק הדין לגמרי מעצמו.

אך מה לעשות שבפעול מידת רחמי של הש"ת מוסתרות, וקשה להדבק ולהזכר בהם, והוא בבחינת מצרוע שמגורש מעל פני המחנה, שרואה שאינו יכול להתדבק בהש"ת בשעת תפילתו. ועל כך לימד אותנו משה רבינו איך לצעוק לה', ולומר לו, בבקשה ממך תבקש אתה בעצמך מהרחמים העליונים; כלומר, אני איני יכול לדבק עצמי במידת רחמך, אבל אתה כן יודע ומכיר את אותנו ועוצם גדולת רחמך שהם ללא שום גבול, אנא תעזור אותם אתה בעצמך, או למדני אתה איך לעזור את הרחמים, ושים דברים בפי שאוכל באמת לעזור אותם הרחמים הגדולים והעליונים.

לכוון בתפילתו גם על חסרון השכינה

[ג] והנה בתפארת שלמה מצינו רמז נאה שנוכל ללמוד מזה עוד דרכי התפילה. שהרי כל חסרון שיש בעולם, מכוון כנגד חסרון אחר שכנגדה למעלה. וכיון שראה משה את צרעת מרים, עמד והתפלל על מרים 'אל נא, רפא נא לה' כלומר שעל ידי שתרפא את מרים יהיה רפואה גם לה' היינו לשכינה. או להיפך שעל ידי שתתפארת השכינה מהפגם של הלשון הרע, על ידי זה ממילא תתפארת גם מרים. ולכן כפל לשונו פעמיים 'נא'.

ומזה למדים אנו, איך להשתדל לכוון בתפילה על חסרון השכינה. ואם אמנם הצדיקים מכוונים רק לחסרון השכינה, ואילו אנו מכוונים לצרכנו, אבל בכל זאת אפשר להתפלל ולכוון תוך כדי תפילתו על חסרונותיו, גם על חסרון השכינה. כי כל חסרון פרנסה מכוון כנגד חסרון פרנסת הנפש, וממילא יש צער מזה לשכינה. וכל חסרון וקושי בענין הבית והזיווג מורה על קושי וצער עם החיבור שלנו לה', וממילא גורמת צער לשכינה.

[ד] ותפילה כזו, מתקנת את חסרונותינו בשורשו. והיא סוג של תפילה שיש בכוחה לעורר אצל

ט"ו בשבט

צומח וגדל, על אף שאי אפשר לראות את הפרי שבו, וכשבדוק את עצמו כמה ענפים נשרו ממנו היום או אתמול ולא מעלה על דעתו שיש לו תקווה להתחיל מחדש, דווקא אז הוא זמן ראש השנה לאילנות.

ביום זה מתחיל חידוש החנטה, בו מתגלה שפע חדש של חלקי כבוד הש"ת שיהיה מוכן בקרוב שנוכל להעלותו ולתקנו, ביום זה נהגו ישראל ליטול את הפירות ולברך עליהם 'בורא פרי העץ', מכוונים שהש"ת ברא פרי זה והוא רוצה שאטעם טעם זה ומתיקות מסוימת זו, הטביע בו טעם, מראה וריח אלו דווקא, ככוונה תחילה, כפי שידוע לו ית' יודע תעלומות, במחשבות אלו אני מעלה את הניצוצות לקדושה.

כח הצדיק

ופנימיות העניין, כי חודש זה חודש שבט, הוא קצה גבול הקדושה כמבואר בספה"ק, וכמרומו בפסוק ט"בעו ב'ארץ ש'עריה, הוא מרמז על גלות הדעת בפי הסט"א, הוא בולע את דעת האדם ויונק ממנו עד שנשאיר בטנטות הדעת, ונדמה לו שאין לו שום קשר להעלאת הניצוצות, וההתחלה לחזור לאור הדעת הוא בחג הפסח בו נגאלו אבותינו ממצרים, ובפורים שאז מתקנים את כל הנפילות.

אך בט"ו בשבט מרומז שאפשר להוציא מהסט"א את כל הקדושות בעודנו בקטנות הדעת והמה, אפי' בהסתרה של חודש שבט כשלא רואים כלום על האילן, אין בו סימן להתחדשות ולצמיחה, אך מאמין שיש סוד התחדשות ע"י הצדיק המכונה עץ (כדאיחא זוה"ק פנחס רלו. ובב"ב טו), שהצדיק מייחד יחוד עליון וממשיך את רחמי הש"ת, ונשברת הקטנות ויוצאת מהגלות.

ומבאר רביה"ק (לקר"ב ח"ב סי' ה) שזהו ענין קריעת ים סוף, בעת בה היו ישראל בקטנות נוראה, עת עליה קרא דוד "אבותינו במצרים לא השכילו נפלאותיך לא זכרו את רב חסדיך וימרו על ים בים סוף" (תהלים קו ז), בשעה שמלאכי השרת מקטרגים "הללו עובדי עבודה זרה, והללו עובדי עבודה זרה, הללו מגלי עריות, והללו מגלי עריות, הללו שופכי דמים, והללו שופכי דמים, מפני מה הללו יורדין לגיהנם, והללו אין יורדין".

בשעה זו ציווה הש"ת 'מה תצעק אלי' כעת העבודה אינו כסדרה, כעת צריך יחוד נורא התלוי בגדולי הצדיקים (וכלשון הזוה"ק מה תצעק אלי - בעתיקא תליא מילתא, וכמבואר באריכות בכתבי האריז"ל בסוד הנחש עד כי אף האריז"ל חשש לגלותו), הפועלים ישועה עליונה בשעה של קטנות נוראה כ"כ, ומגלים מידת הרחמים שיוכל האדם להתעלות מעומק בליעת הסט"א, עד כי אתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי, כי 'זה אלי ואנוהו', אכ"ר.

(נערך מתוך שיחה ע"פ הבנת השומע)

בתחילת מסכת ראש השנה קבעו חז"ל את ימי ראש השנה לכל חלק מחלקי הבריאה, למלכים ולבני אדם, לבהמות ולמים, לנטיעות ולירקות, שם קבעו חז"ל אף את יום ט"ו בשבט כראש השנה לאילנות.

ולכאורה הדבר תמוה, שהלא אם נעקוב אחר ימי האילן, נראה כי חודש זה הוא התקופה הקשה שבחיי האילן, בעוד שמשך ימות השנה הוא מוציא פירות מעוטר בעלים והכל נהנים ממנו, הוא כולו קורן ומראה כי 'לא חסר בעולמו כלום, וברא בו אילנות טובות להנות בהם בני אדם', אך בימים אלו ימי שבט ימי הקור והרוחות, ימים אפורים וחשוכים, ימיו הקשים של העץ בהם הוא עומד ערום ושפל בלי פירות ובלעלים. וכי בימים אלו אז מתחילה צמיחתו, בימים אלו בהם הוא עומד נטול פאר והדר, בימים בהם פירותיו נקטפו ועליו נשרו, וכי בהם הוא הזמן בו הוא יום הולדתו וצמיחתו.

אך מבואר בחז"ל (ר"ה יד.) כי דווקא בימים אלו בהם הוא ערום וקר, ימים בהם הרוחות מנשבות בו בעוז ומפילות את כל פירותיו, באותם ימים ריקים וחשוכים דווקא בהם מתחילה צמיחתו, בימים אלו בהם הוא חונט, השרף הפנימי עולה בו, והוא הבסיס לצמיחת פירותיו המרהיבים.

כימי העץ ימי עמי

אף האדם משול לעץ השדה ולתהלוכותיו, כלשון הכתוב "כי האדם עץ השדה", וכמו שדרשו חז"ל (מדרש תנחומא ועוד) כי התורה המשילה את חיי האדם לחיי העץ, וכלשון הפסוק (ישעיה סב) 'כימי העץ ימי עמי', שאף האדם עתים לח, עתים יבש מכל לחלוותו, עתים מוציא פירותיו ועתים הוא ריק מכל פרי.

ואם יסתכל על עצמו בעת עסקו בתורת הצדיק, בעת שהצדיק מטיל עליו טללי תחיה ומודיע לו ללא הרף כי בכל מעשה שלו הוא מעורר יחודים נוראים למעלה ועולה מדרגא לדרגא, אם יתבונן על עצמו ועל מצבו הוא יתמלא פליאה, וכי כעת הוא עולה מדרגא לדרגא, וכי כעת הוא עושה יחודים ושעשועים לפני הש"ת "הן אני עץ יבש" (ישעיהו נו ג).

בשלמה בשעות בהם אני רואה התקדמות בעבודת ה', בשעות בה אני בוחר לה' בלהב אש, בתורה בתפילה ובמעשים טובים, זמן זה נקרא צמיחה ופרי, אך כעת, בזמן בו אני בחשכות השכל ובדכדוך גמור, ואף תורתית ותפילתי נראים כך, וכי כעת נעשה יחודים על ידי (וכמבואר באריז"ל שיחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה מכונה בשם אילן. שהוא גימטריא של שם הו"ה אדנ"י).

אך חז"ל גילו שראש השנה לאילנות אינו נעשה בימי אייר או סיון, אלא דווקא בימים אלו כשנדמה שאין כלום אז העץ

האדם

חיבור אמיתי להש"ת מתוך הצרות שלו, להסתכל על מה שעובר עליו בגדלות הדעת, זה יביא אותו לעשות חשבון הנפש, ולבדוק מה אפשר לעשות בשביל לתקן החסרון בשורשו, וכך אפשר לפתוח שיחה עם הש"ת ולחדש דיבורים נפלאים בתפילתו.

זו עצה נפלאה השווה לכל נפש, לאחר שמדבר על חסרונותיו, להיכנס לעוד דיבורים על צער השכינה הרומזת לאותו ענין. ואף שיוכל להדמות לאדם כאילו שתפילה על השכינה היא דרגת השייכות לצדיקים, אבל ההיפך הוא הנכון, כי אם יש חסרון לשכינה בשעה שיש לנו חסרון, הרי זה בעצמו מוכיח שאנו חלק מהשכינה, וכשיתקן למעלה ממילא יתקן למטה כאן בעוה"ז.

הלכה פסוקה

מאת הרב"ג ר' שמעון אנשיין שליט"א
מו"צ דביהכ"ס נחלת חן

הלכות והליכות הנוגעים לט"ו בשבט

פירות האדמה. בכל המקורות העוסקים במנהג אכילת פירות בט"ו בשבט, לא הוזכר כלל שיש ענין לאכול/לברך על דבר שמברכים עליו 'בורא פרי האדמה'. זולת בספר 'מועד לכל חי' סימן ל, שכותב שיש נוהגים שמברכים על פירות האדמה אבל רובם אין עושים כן, ולפיכך פשוט הדבר שאין להוציא הוצאות על זה. אך יש ענין לברך על: בננה, אגנס, פפאיה, כיון שהם ספק אם הם פרי עץ או פרי האדמה.

פירות מיושבים. יש מפורזים כסף על אכילת הפירות היבשים דייקה. ואינו נכון, כי על פי רוב אין להם טעם הפרי כלל, ובקושי אפשר לברך עליהם את ברכתם הראויה, ולמה לא יודו וישבחו להשי"ת על הפרי הטרי המצוי בזול.

פירות משבעת המינים ופירות ארץ ישראל. אם כי במקורות הראשונים לא הוזכר ענין אכילתם ביום זה, אך במקורות המאוחרים יותר הוזכר ענין זה. וכן השתדלו הרבה מהצדיקים זיע"א לברך עליהם.

ברכת שהחינו (א) לא הוזכר במקורות שיש ענין לברך שהחינו ביום זה, אלא שכן נהגו כמה צדיקים זיע"א. (ב) **על:** ערומים, אגוז קוקוס, חרובים - בארץ ישראל אפשר לברך שהחינו, והינו מי שעדיין לא אכלו בשנה זו. (כי הערומים ואגוז הקוקוס גדלים רק פעם אחת בשנה בתקופה זו, ואף במקום גדולם לא נמצאים כבר ראויים לאכילה מהפרי הישן, ואילו המינים אצלו כעת הם פירות חודשים למדי. גם החרובים הם חודשים, והם חשוכים כי כיום עושים מהם מאכלים לבני אדם - כל זה הוא לאחר ביור עם מומחים בשטח זה).

(ג) אין לברך שהחינו על פרי מיושב או משומר (כיון שמצאיהם כל השנה וגם אין ניכר בו חייושו, וכמי שבריע רכה ומושב שם). **(ד)** אין לברך שהחינו על אתרוג מרוקת. וכמה טעמים נאמרו בדבר (ראה משני רכה טו, כתב ספר כג ועוד).

ברכות על פירות שונים:

אתרוג. אתרוג מרוקת בסוכה, ברכתו בורא פרי העץ. והוא הדין לגבי 'קליפות אתרוג' מרוקחים (כף היים רב נה מהרבה פוסקים). [בשנה זו יש להזהר באתרוגי אר"י בידי קדושת שביעית. וזמן גיעורו הוא בסוף חודש שבט].

לד, ברכתו שהכל, כי נעשה מפרי מרוסק (וכמו א"י סימן רז).

זובדנן מסוכה, יש לברך 'שהכל'. והואל ועובר תהליך המוציא ממנו כל טעמו וריחו, ונאלץ רק בגלל הוספת סוכר ותמציות (הליכות אבי"ג יא, וכמואר בספר מורה חיים).

ערומים קלויים, ברכתו בורא פרי העץ (ראה בטור ובי"ט סימן רב וכה"ח פה). ומדומה שכיום אינם נאכלים חיים.

אגוז קוקוס, ברכתו בורא בורא פרי העץ. המים שבתוך האגוז קוקוס, ברכתם שהכל. אבל אם שותים המים לאחר אכילת הפרי, אין צריך לברך עליהם (בן איש חי פנחס ט. מה"ח רב סב). **פפאיה, אגנס,** יש לברך 'בורא פרי האדמה', ומי שבירך 'העץ' יצא. כי הם ספק אם נחשבים כפרי העץ או האדמה (ראה דברי הפוסקים בה ספר וזאת הברכה בלוח הברכות ובשערי הברכה כג בעירי פירות אלו).

ספיפלוורה/שעונית, חמוצית - אינו ברור האם ברכתם העץ או האדמה (ראה שם בעירי פירות אלו). ועל כן נראה שראוי לברך על פרי אחר בורא פרי העץ ועל דבר אחר בורא פרי האדמה, ולפטור את הפרי הזה. [אגב, יש להחמיר ולהחשיב את הספיפלוורה כפרי לגבי דיני ערלה. ומצוי בו אחוזה גדולים של ערלה, ועל כן אין לאכול אלא עם השגחה, או ממי שגדל בגינתו וידוע שכבר עברו שנות הערלה].

שלה: אם היא נעשית מ'חיה תפוחה', ברכתו בורא פרי האדמה. אמנם יש ספק מהי הברכה האחרונה שלה, ולכן נכון למנוע מלאכול שיעורו המחייב ברכה אחרונה, או לאכול רק בתוך סעודה של לחם. ומי שלא נוהר בזה, יברך 'בורא נפשות' (וכמי שבריע רה ד). שלה הנעשית מ'תירס תפוח', ברכתו בורא פרי האדמה (פשוט). אבל אם נעשית מקמח תירס, ברכתה שהכל. [אפשר לברר זאת מהכתוב ששלל גבי הארזיה]. ובכל אופן הברכה האחרונה היא 'בורא נפשות' לכל הדעות.

בל תחטוי - אסור לעשות קישוטים מיקרות או פירות אם בגלל זה לא יאכלו אותם (בן איש חי: בחוקותי א"ט. ועוד פוסקים).

בני הנועורים

'ואני קרבת אלקים לי טוב'

עם ה' כי אתה צריך לחפש כל הזמן איך אתה מהמקום שלך עכשיו, תהיה קשור לה'. וככל שתחפש להיות עם ה' באמת אמיתית, כך תתחיל לאט לאט להתחבר עם ה'.

דבר שני, הנה רביז'ל גילה דרך פשוטה מאוד, שעל ידי זה גם אתה יכול להדבק בהשי"ת, וכה אמר: **'על ידי שמדברים עם השי"ת על כל דבר ודבר על ידי זה מתקרבים ומתדבקו בו יתברך'** (ליקוטי מוהר"ן סימן ק"כ)

לכאורה אינו מחדש לך כלום, כי בוודאי שמעת על כך הרבה פעמים, שיש להתרגל לבקש מהשי"ת מה שצריך.

אבל באמת מונח בדבריי אלו חידוש עצום, שאם תיקח אותו לתשומת ליבך, כל חיך יתהפכו לטובה בע"ה, כי ייתכן מאוד שאתה כבר מדבר עם ה' ומבקש ממנו בקשות, אבל אינך שם לב למה שאתה עושה. כי אם תשים לב, תבחין במציאות בלתי הגיונית לחלוטין, שאתה איש בשר ודם, עומד ומשוחח על דבר שמפריע לך ומדאיג ומעצב אתך - עם ה'! וכי אתה מבין מה משמעות הדבר, שיש לך אפשרות להכנס בכל זמן שאתה רוצה, ולדבר עם המלך?!

ולכן תתרגל לעצמך תרגילים פשוטים, בכל יום, תאמר לה' כמה בקשות אישיות מה שיוציא לך בפך ובלבבך. וכך תרגיל את עצמך יותר ויותר בכל פעם לשתף את ה' בכל מה שעובר עליך. **אבל העיקר הוא, שאחרי שבקשת מה' משהו, תעורר בעצמך איזה חיבור קטן בלב להשי"ת, מחשבה אחת שהנה עכשיו דברתי באמת עם בורא עולם, לאו דווקא התרגשות גדולה, רק שימת לב קטנה שכעת היית עם ה'.**

וכך, ככל שתתרגל לדבר עם ה', תתחיל להיות מחובר למשהו אחר. המחשבות שלך יותר יחשבו מחשבות של אמונה וקרבת אלוהים, פעולותיך יהיו פחות עם לחץ, ובכלל כל חיך יהיו יותר עם חיבור להשי"ת.

זו עצה נפלאה ופשוטה ביותר, איך תוכל להיות בדביקות בהשי"ת, לא משנה מי אתה ומה העבר שלך ואילו טבעים יש לך, כי טוב ה' לכל השי"ת שייך לכל העולם והוא טוב לכולם. וכל אחד יכול להדבק אליו בכל מצב. (תורה סב)

כי יש דרך של דביקות בהשי"ת - להתבונן ולהיות מרוכז כל הזמן במציאות השי"ת ולא לשכוח לרגע 'אין עוד מלבדו', אבל יש עצה פשוטה יותר, פשוט לשוחח עם ה' כמה פעמים ביום, ועל ידי זה ממילא המח והלב מתרוממים טפח מעל חיי הטבע הנושנים והקריים. אם רק מעוררים שימת לב קטנה בכל פעם שמדברים עם ה'.

וכן עצה נפלאה ופשוטה ביותר, איך תוכל להיות בדביקות בהשי"ת, לא משנה מי אתה ומה העבר שלך ואילו טבעים יש לך, כי טוב ה' לכל השי"ת שייך לכל העולם והוא טוב לכולם. וכל אחד יכול להדבק אליו בכל מצב. (תורה סב)

וכן עצה נפלאה ופשוטה ביותר, איך תוכל להיות בדביקות בהשי"ת, לא משנה מי אתה ומה העבר שלך ואילו טבעים יש לך, כי טוב ה' לכל השי"ת שייך לכל העולם והוא טוב לכולם. וכל אחד יכול להדבק אליו בכל מצב. (תורה סב)

וכן עצה נפלאה ופשוטה יותר, פשוט לשוחח עם ה' כמה פעמים ביום, ועל ידי זה ממילא המח והלב מתרוממים טפח מעל חיי הטבע הנושנים והקריים. אם רק מעוררים שימת לב קטנה בכל פעם שמדברים עם ה'.

המצלחה רבה

לכבוד מערכת העלון

ראשית כל אודה לכם מאוד על העלון המיוחד שממש מחזק אותי ונותן לי עצות והדרכות וחיוזק לכל מיני מצבים.

יש דבר אחד שמאוד מציק לי, כי בסיעתא דשמייא, אני נחשב לבחור טוב שלומד ומתפלל ועושה כל מה שצריך, אך עדיין מרגיש מנותק, ולא מחובר בפנימיות ליבי להשי"ת. יש אצלנו בחור בישיבה, שמרגישים עליו שהוא מחובר ונושם את ה', הוא חי במציאות יותר נעלית ומרוממת, חי ושמח ונהנה מיהדותו, אחד אמר לי שזו נטייה של נשמות שהם יותר רוחניות, האם אכן כך, או שכל אחד יכול להיות בדביקות בהשי"ת, להיות יותר מחובר גם בפנימיות לבבו לה'?

תודה

לכבוד הבחור החשוב.

ממש מרענן ומחייה את הנפש לראות בחורים בדור הזה שמחפשים את ה'. אך לפני שאשיב לך על שאלתך, אומר לך שזה בעצמו שאתה מחפש דביקות בה', זה נקרא שאתה כבר דבוק בו. כי באמת בשביל להדבק בהשי"ת צריך לחפש אותו, והחיפוש הוא בעצמו מוכיח על כך שאתה בדביקות פנימית עם השי"ת, ואתה רק מחפש לגלותו החוצה.

וכעת ניגש לשאלה, האם כל אחד יכול להיות בדביקות בהשי"ת, לרומם את דעתו ומחו למקום נעלה יותר?

ברור הדבר שיש בזה כמה וכמה דרגות, וברור שלא שייך להיות כל הזמן עם מח מרוכז בגדלות, כי גם אצל הצדיקים הגדולים יש הרבה שינויים, כי אין המוחין קבועים תמיד.

אבל זה בוודאי שיש איזה עצה שעל ידה יוכל כל אחד להיות דבוק בה' בכל מצב, וכי נדמה לך שהשי"ת שייך ליחידים, הרי השי"ת ברא את העולם בכדי ש'כולם' ממש יכירו אותו ויחיו אותו.

ולכן אפילו שיש הרבה דרגות בדביקות בהשי"ת, בכל זאת הדביקות חייבת להתבסס על קשר פשוט ואמיתי עם ה'.

ומשום כך, דבר ראשון יש לך להזהר שלא להסתכל כלל על אחרים, כי ככל שתסתכל על אחרים ותכנס לתחרות פנימית איתם, אתה תתרחק מנקודת הדביקות

הרה"ר חיים חיים
ויליאמסבורג
לרגל שמחת תשאי בנו הרה"ר שלמה זלמן הר"ר
מוחזנו
הרה"ר ר' יהודה צבי שפיא שליט"א
ירושלים
לרגל שמחת תשאי בת
בכות רביה"ק יזהר לרוב נחת דקדושה

הרה"ר שמואל יצחק
ירושלים
לרגל שמחת הולדת הבת
בכות רביה"ק יזהר לרוב נחת דקדושה

הרה"ר יצחק נפתלי
ירושלים
לרגל שמחת הולדת הבת
בכות רביה"ק יזהר לרוב נחת דקדושה

ברכת מל טוב שגורה בואת
לראש מוסדות צנאה צנאה המורס נפטו
להפצת דעת רבת הן 'גל רחבי העולם
הרה"ר ירוחם גאלדוואסער שליט"א
לרגל שמחת הולדת הבת
בכות רביה"ק יזהר לרוב נחת דקדושה
תלמידי הישיבה ונשות ה' ימים
שמואל יצחק שמשו ופאל טאלנט צבידין

הרה"ר ת מורדי ז. גולדנבסקי
ירושלים
לרגל שמחת הולדת הבת
בכות רביה"ק יזהר לרוב נחת דקדושה

הרה"ר שלום דוידוביץ
ביתר
לרגל שמחת הולדת הבת
בכות רביה"ק יזהר לרוב נחת דקדושה

הרה"ר ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א
ירושלים
לרגל שמחת הולדת הנכדה
וחתנו הרה"ר בצלאל קליין הר"ר
לרגל שמחת הולדת הבת
בכות רביה"ק יזהר לרוב נחת דקדושה

הרה"ר משה דוד כהן
בית שמש
לרגל שמחת הולדת הנכדה
ובנו הרה"ר נחום אביגדור כהן הר"ר
לרגל שמחת הולדת הבת
בכות רביה"ק יזהר לרוב נחת דקדושה

הרה"ר יצחק מאיר סוכות
ביתר
לרגל שמחת הולדת הבת
בכות רביה"ק יזהר לרוב נחת דקדושה

יפתו מעיינותך חוצה
השבוע הצלחנו בע"ה ובזכותכם להגיע לקיסריה

בשבוע הבא אנו מעוניינים להגיע גם
לתל אביב - דרום
אולי אתה תביא אותנו לשם?
054-8418146